

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Zavřela a soudců JUDr. Petry Flídrové a JUDr. Jana Kolby, ve věci

žalobců:

a) **D.P.S.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX

b) **Dr. Vratislav Pěchota**, advokát
sídlem Mánesova 1645/87, 120 00 Praha
správce pozůstalosti T.K., narozeného XXXXX
posledně bytem XXXXX
zemřelého XXXXX

c) **M.A.E.K.**, narozená XXXXX
bytem XXXXX.

d) **M.P.K.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX

žalobci a), c) a d) zastoupení advokátem Dr. Vratislavem Pěchotou
sídlem Mánesova 1645/87, 120 00 Praha

za účasti:

Brněnské vodárny a kanalizace, a.s., IČO: 46347275
sídlem Pisárecká 555/1a, 603 00 Brno
zastoupena advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o znovuprojednání věci rozhodnuté Státním pozemkovým úřadem, Krajským pozemkovým úřadem pro Jihomoravský kraj, rozhodnutím ze dne 24. 5. 2017, č. j. SPU 243961/2017, 1815/96/11-RNP, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 29. 6. 2017, č. j. SPU 310273/2017

o odvolání zúčastněné osoby proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2018, č. j. 39 C 161/2017-126

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně **se** v odvoláním napadených výrocích I a IV a ve výroku III ve vztahu k výroku I **ruší** a věc **se vrací** v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem Městský soud v Brně (dále rovněž „soud prvního stupně“ či „soud“) rozhodl, že (původní) žalobkyně a/ je vlastníkem id. 1/3, (původní) žalobce b/ je vlastníkem id. 11/36, žalobkyně c/ je vlastníkem id. 1/6 a žalobce d/ je vlastníkem id. 1/6 části pozemků katastru nemovitostí p. č. XXXXX, p. č. XXXXX, p. č. XXXXX, ostatní plocha – jiná plocha, vše v k. ú. XXXXX, vzniklé z části pozemku (PK) p. č. XXXXX, role, v bývalém k. ú.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Bezděková

XXXXX (výrok I). Dále soud rozhodl že (původní) žalobkyni z 1/3, (původnímu) žalobci b/ z 11/36, žalobkyni c/ z 1/6 a žalobci d/ z 1/6 bude poskytnuta náhrada za část pozemku KN p. č. XXXXX, zastavěná plocha a nádvoří, k. ú. XXXXX, vzniklého z části pozemku (PK) p. č. XXXXX, role, v bývalém k. ú. XXXXX (výrok II). Současně soud vyslovil, že tímto rozsudkem se v napadené části zrušuje a nahrazuje rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu Jihomoravského kraje ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 1815/96/11-RNP (výrok III). Konečně soud rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV).

2. Proti tomuto rozsudku podala zúčastněná osoba odvolání, kterým se domáhá změny ve výrocích I, III a IV tak, že bude žaloba zamítnuta a zúčastněné osobě přiznána náhrada nákladů řízení. Namítla, že předmětné pozemky není možné vydat z důvodu jejich privatizace, když podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 243/1992 Sb. pozemek nelze vydat, byl-li ke dni účinnosti tohoto zákona (tj. k 1. 9. 2000) ohledně pozemku schválen privatizační projekt nebo bylo-li ke dni účinnosti zákona vydáno rozhodnutí o privatizaci tohoto pozemku. Uvedla, že se stala vlastníkem pozemku na základě privatizačního projektu, který byl schválen před 1. 9. 2000 (23. 4. 1992) a zároveň bylo před 1. 9. 2000 vydáno rozhodnutí o privatizaci pozemku (23. 4. 1992). Ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., o privatizaci, ve znění do 30. 6. 2010, podle kterého „majetku, na jehož vydání může vzniknout nárok fyzické osobě podle zvláštních předpisů, může být použito podle tohoto zákona pouze v případě, že tyto nároky nebyly uplatněny ve stanovené lhůtě nebo byly zamítnuty“, nelze vykládat tak, že zakazuje převod jakéhokoliv majetku, na jehož vydání může být uplatněn nárok. Neplatný by měl být jen převod tohoto majetku, ke kterému byl restituční nárok oprávněně uplatněn a později uspokojen, a to před privatizací. Žalobci však uplatnili restituční nárok k pozemku více jak 4 roky po privatizaci pozemku. Vzhledem k uvedenému je zcela zjevné, že restituční nárok žalobců není možné uspokojit vydáním pozemků.
3. Dále zúčastněná osoba namítla, že pozemky není možné vydat z důvodu jejich zastavěnosti, že však restituční nárok žalobců může být uspokojen poskytnutím náhrady podle zákona o půdě. Překážkou vydání pozemku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě může být i skutečnost, že se jedná o zastavěný pozemek nebo část pozemku, která sice stavbou bezprostředně zastavěna není, ovšem se stavbou bezprostředně souvisí a je potřebná k jejímu provozu a obsluze. Takovým pozemkem je nutno rozumět jednak stavební pozemek, popřípadě též pozemek zastavěný stavbou, a dále přilehlé pozemky, jež tvoří se zastavěnými pozemky souvislý celek bez přerušení. Je proto třeba u nárokovaného pozemku přihlížet vždy k celkové funkční provázanosti i s ostatními pozemky a stavbami, které tvoří vzájemně provázaný soubor staveb (areál, funkční celek apod.). Vzhledem k uvedenému jsou pozemky z důvodu jejich zastavěnosti vydání nevhodné, nadto tvoří součást uceleného areálu.
4. Konečně zúčastněná osoba v odvolání uvedla, že právní účinky vkladu jejího vlastnického práva k pozemkům nastaly 26. 4. 1993, o restitučním nároku žalobců se dozvěděla až 3. 6. 2005, kdy jí byla doručena výzva ministerstva zemědělství z 25. 5. 2005 k seznámení s podklady pro vydání předmětného rozhodnutí Pozemkového úřadu, tedy po více jak 12 letech co nabyla vlastnické právo k pozemkům, a tuto dobu byla oprávněným držitelem v dobré víře. Z hlediska dobré víry ve vlastnické právo státu nelze považovat za neopatrné, jestliže sama z vlastní iniciativy nepátrala po historii vlastnictví v minulosti. I kdyby došlo k pochybení ze strany orgánů veřejné moci a byl vydán privatizační projekt přes zákaz obsažený v § 3 odst. 2 zákona o privatizaci a § 5 odst. 3 zákona o půdě, a ona nabyla pozemky do držby v důsledku absolutně neplatného úkonu, což však odmítá, o uplatnění restitučního nároku ze strany žalobců zúčastněná osoba nevěděla a jakožto oprávněný držitel podle § 130 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (účinného do 31. 12. 2013), nabyla vlastnické právo k pozemkům vydržením podle § 134 občanského zákoníku. Na její vlastnické právo nemělo vliv jakékoliv řízení o vydání pozemků žalobcům, jelikož nebyla účastníkem těchto restitučních řízení.

5. Žalobci ve vyjádření k odvolání předeslali, že odvolání zúčastněné osoby se zaměřuje pouze na otázku privatizace a zastavenosti pozemků parcelních čísel XXXXX, XXXXX a XXXXX v k. ú. XXXXX a nijak nezpochybnuje přisouzený podíl 35/36 na uvedených pozemcích či v restituci přiznaný podíl 35/36 náhrady za pozemek parcelní číslo XXXXX, což podle žalobců znamená, že otázka vlastnických podílů komplementářů ani aplikace ustanovení § 21 zákona o půdě předmětem tohoto odvolacího řízení nejsou.
6. K námitce privatizace uvedli, že zúčastněná osoba pouze opakuje to, co již bylo uplatněno v řízení před soudem prvního stupně a co detailně rozebírá soud v napadeném rozsudku. Zúčastněná osoba nesprávně uvádí, že účinnost zákona č. 243/1991 Sb. je k 1. 9. 2000, na čemž je založena celá následná argumentace o údajné překážce vydatelnosti spočívající v privatizaci. Tato argumentace však musí být odmítnuta. Privatizační projekt zúčastněné osoby z 23. 4. 1992 byl schválen přede dnem účinnosti zákona č. 243/1991 Sb., když tento zákon ze dne 15. 4. 1992 nabyl účinnosti dne 29. 5. 1992. Byť privatizace byla schválena před účinností tohoto zákona, zúčastněná osoba opomíjí zásadu zákona č. 92/1991 Sb., na jehož základě k privatizaci došlo, když podle ust. § 3 odst. 2 tohoto zákona „majetku, na jehož vydání může vzniknout nárok fyzické osoby podle zvláštních předpisů, může být použito podle tohoto zákona pouze v případě, že tyto nároky nebyly uplatněny ve stanovené lhůtě nebo byly zamítnuty“. Toto ustanovení odvolatel sice uvádí, ale vykládá ho jinak než současná judikatura. Dále žalobci uvedli, že zúčastněná osoba přehlíží existující paralelní působnost zákona č. 243/1991 Sb. (který se vztahuje jen na majetek vyvlastněný v období od 29. 9. 1938 do 8. 5. 1945 a na období od 9. 5. 1945 do 25. 2. 1948, když majetek maloměřické cementárny a vápenky XXXXX byl znárodněn opakovaně, naposledy až v tzv. rozhodném období, tedy po 25. 2. 1948) a zákona č. 229/1991 Sb., když žalobci podali svůj restituční nárok dne 8. 8. 1996 již podle tohoto zákona. Jde tedy o paralelní aplikaci obou uvedených zákonů na žalobce. Schválení privatizačního projektu zúčastněné osoby tedy bylo, co do rozsahu sporných nemovitostí, neplatné.
7. K odvolací námitce nevhodnosti předmětných pozemků k uspokojení restitučních nároků žalobců z hlediska jejich zemědělského využití, žalobci uvedli, že předmětem zákona o půdě jsou nejen pozemky v současnosti evidované jako zemědělské, ale i pozemky, které byly zemědělskými v době převodu na stát, přičemž kritérium vhodnosti není v restitučních předpisech uvedeno, naopak je dána přednost restituci i za cenu zasažení do současných vlastnických vztahů. Dle judikatury Ústavního soudu je možno vydat i pozemky, na nichž se nacházejí stavby bránící zemědělskému nebo lesnímu využití, pokud pak jde o každý jednotlivý pozemek, pak i kdyby byla část jeho plochy zastavěna, bylo by chybné vztahovat nevydatelnost jedné části pozemku na vydatelnost jiných částí jeho plochy a podobně vztahovat nevydatelnost jednoho pozemku na pozemek sousedící. Žalobci dále uvedli, že v tomto řízení žádné pozemky se stavbami nenárokuje, sporné části pozemků jsou nezastavěné zelené nebo zpevněné prázdné plochy. Pokud se zúčastněná osoba dovolává nevydatelnosti z důvodu, že vydané pozemky tvoří „součást uceleného areálu, pak základní zásadou restitučních řízení je, že režim nárokovaného pozemku nelze podřizovat režimu přílehlých nevydatelných pozemků. Žalobci jsou přesvědčení, že vydatelnost určité zemské plochy se odvíjí od její vlastní zastavenosti, ne od zastavenosti jiných pozemků.
8. Konečně žalobci ve vyjádření uvedli, že zúčastněná osoba nově vznáší obranu proti vydání pozemků na základě tzv. vydržení, přičemž tato argumentace nebyla zúčastněnou osobou uplatněna v průběhu řízení před soudem prvního stupně a nebyla proto ani řešená napadeným rozsudkem. Tato námitka tudíž není v odvolacím řízení přípustná ve smyslu ustanovení § 205 odst. 1 o. s. ř., které vymezuje rozsah odvolání.
9. Krajský soud v Brně, jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále rovněž „o. s. ř.“), po zjištění, že odvolání bylo podáno v zákonné odvolací lhůtě (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), osobami k tomu oprávněnými (§ 201 o. s. ř.), a že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201, § 202 a contrario o. s. ř.),

rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadených výrocích I a IV a ve výroku III, jakož i řízení jeho vydání předcházející, přezkoumal.

10. Právní moc výroku II, kterým bylo rozhodnuto o poskytnutí náhrady žalobcům za nevydanou část pozemku KN p. č. XXXXX, v k. ú. XXXXX, vzniklého z části pozemku PK p. č. XXXXX, v bývalém k. ú. XXXXX, jakož i část výroku III ve vztahu k výroku II, není odvoláním zúčastněné osoby dotčena (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
11. V průběhu odvolacího řízení, dne 2. 3. 2020, žalobkyně a) B.S. zemřela. Odvolací soud usnesením ze dne 29. 9. 2022, č. j. 18 Co 233/2018-195, rozhodl, že na jejím místě bude v řízení pokračováno s D. P. S., narozeným XXXXX, bytem XXXXX.
12. V průběhu odvolacího řízení, dne 31. 12. 2022, žalobce b) T.K. zemřel. Odvolací soud usnesením ze dne 12. 6. 2023, č. j. 18 Co 233/2018-212, rozhodl, že na jeho místě bude v řízení pokračováno se správcem pozůstalosti Vratislavem Pěchotou, advokátem se sídlem Mánesova 1645/87, 120 00 Praha.
13. V projednávané věci je vedeno řízení podle části páté občanského soudního řádu o věci, o které již bylo rozhodnuto správním orgánem. V žalobě, kterou podali v zákonné lhůtě, žalobci a) až d) tvrdili, že byli dotčeni na svých právech v záhlaví rozsudku označeným rozhodnutím správního orgánu, který (i za účasti zúčastněné osoby) rozhodl o jejich nároku podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále rovněž „zákon o půdě“), zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., ve znění zákona č. 93/1992 Sb., a zákona č. 212/2000 Sb., o zmírnění některých majetkových křivd způsobených holocaustem a o změně zákona č. 243/1992 Sb., tak, že žalobci nejsou vlastníky, (původní) žalobkyně id. 1/9, (původní) žalobce b/ id. 1/12, žalobkyně c/ id. 1/18 a žalobce d/ id. 1/18, části pozemků katastru nemovitostí p. č. XXXXX, p. č. XXXXX, p. č. XXXXX, p. č. XXXXX, ostatní plocha – jiná plocha, vše v k. ú. XXXXX, vzniklé z části pozemku (PK) p. č. XXXXX, role, v bývalém k. ú. XXXXX (dále rovněž „předmětné pozemky“), neboť vydání brání překážka ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 243/1992 Sb. Správní orgán dále ve výroku rozhodnutí vyslovil, že nárok oprávněných osob byl prokázán a náhrada za nevydaný pozemek bude oprávněným osobám poskytnuta v souladu se zákonem o půdě.
14. Žalobci se žalobou domáhali nahrazení rozhodnutí správního orgánu tak, že budou vlastníky předmětných pozemků, neboť překážka privatizace není dána, když zákon č. 243/1992 Sb. nabyl účinnosti 15. 4. 1992, a překážku dle § 6 odst. 1 písm. b) a c) nelze aplikovat, jelikož byl privatizační projekt schválen 31. 12. 1991, k převodu majetku došlo 23. 4. 1992, všechny tyto kroky se tedy uskutečnily po účinnosti zákona o půdě (tj. po 24. 6. 1991), přičemž převod původního majetku se uskutečnil i po datu účinnosti zákona č. 243/1992 Sb. Uvedli, že zásadním momentem je zde datum 24. 6. 1991, kdy se na některé ze sporných pozemků začala vztahovat blokáce dle § 5 odst. 3 zákona o půdě i § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., o velké privatizaci. Žalobci citovali judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž pokud nástupce povinné osoby převedl pozemek, jenž podle zákona o půdě měl být vydán oprávněným osobám, a učinil tak předtím, než bylo rozhodnuto o návrhu oprávněných osob, resp. před tím, než uplynula lhůta k uplatnění tohoto nároku, porušil tím jednak ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., jednak ustanovení § 5 odst. 3 zákona o půdě, přičemž právní úkon, který porušuje zákon, je podle § 39 občanského zákoníku neplatný. Ústavní soud pak konstatoval, že jestliže stát disponoval s majetkem v rozporu se zákonem, tj. byl omezen v dispozicích po dobu trvání lhůty k uplatnění restitučního nároku, jde o úkon neplatný absolutně. Restituce má přednost před privatizací, je tedy vyloučeno považovat privatizaci za překážku restituce. Žalobci dále uvedli, že dle porovnání ortofotomapy z roku 1991 a 2017 je evidentní, že pozemek katastru nemovitostí p. č. XXXXX byl k datu účinnosti zákona o půdě celý zastavěn a je tedy nevydatelný, a to na rozdíl od zbývajících třech sporovaných pozemků. Žalobci navrhli nahradit rozhodnutí Pozemkového úřadu tak, že jsou vlastníky částí pozemků p. č. KN XXXXX,

XXXXX a XXXXX, a to žalobce a/ k id. 1/3, žalobce b/ k id. 11/36, žalobkyně c/ k id. 1/6 a žalobce d/ k id. 1/6, a dále, že žalobci nejsou vlastníky částí pozemku p. č. KN XXXXX a bude jim poskytnuta náhrada ve shora označených podílech.

15. Pokud jde o překážku privatizace, která podle námítky zúčastněné osoby měla bránit vydání předmětných pozemků, lze souhlasit se závěry soudu prvního stupně. Žalobci uplatnili restituční nárok při souběhu zákona o půdě a zákona č. 243/1992 Sb., ve znění zákona č. 212/2000 Sb. (jímž se oprávněnou osobou stal státní občan České republiky, který pozbyl majetek v rozsahu určeném zvláštním předpisem v období od 29. 9. 1938 do 8. 5. 1945 a vznikly mu majetkové nároky podle dekretu prezidenta republiky č. 5/1945 Sb. nebo podle zákona č. 128/1946 Sb., avšak tento majetek nebyl oprávněné osobě vrácen, ani nebyla podle těchto předpisů odškodněna, ač podle nich odškodněna měla být, ani nebyla odškodněna podle mezinárodních smluv uzavřených mezi československou republikou a jinými státy po druhé světové válce; § 2 odst. 2 zákona č. 243/1992 Sb., ve znění zákona č. 212/2000 Sb.) a zákona č. 30/1996 Sb., podle jehož čl. 1 bodu 4 (změny zákona č. 229/1991 Sb., § 13 odst. 5) právo na vydání nemovitostí podle § 6 může po 31. lednu 1996 uplatnit oprávněná osoba, která nebyla do 31. ledna 1993 nebo do 1. září 1993 oprávněnou osobou pouze proto, že nesplňovala podmínku trvalého pobytu, do šesti měsíců ode dne, kdy toto právo mohlo uplatnit poprvé, jinak toto právo zaniká. Podle ust. § 14a zákona 30/1996 Sb. věc nelze vydat, byla-li po 1. září 1993 nabyta do vlastnictví jiné osoby než státu nebo byl schválen ohledně této věci privatizační projekt nebo vydáno rozhodnutí o její privatizaci.
16. Žalobci uplatnili restituční nárok ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o půdě, ve spojení s § 2 odst. 1 zákona 243/1992 Sb. (ve znění účinném od 9. 2. 1996, tj. po novele č. 30/1996 Sb.), přičemž lhůta k uplatnění do 9. 8. 1996 byla žalobci zachována; žalobci mají možnost aplikovat a žádat o vydání věci dle zákona o půdě ve spojení s § 2 odst. 2 zákona č. 212/2000 Sb. K privatizaci Brněnských vodáren a kanalizací, jejíž součástí byly i předmětné pozemky, došlo před 1. 9. 1993 (privatizační projekt byl schválen 31. 12. 1991), neuplatní se tedy překážka vydání nemovitostí podle § 14a zákona o půdě (ve znění zákona č. 30/1996 Sb., viz shora) když žalobci, byli osobami ve smyslu ust. § 13 odst. 5 zákona o půdě (ve znění zákona č. 30/1996 Sb.), přičemž nárokované pozemky nebyly privatizovány po 1. 9. 1993. Soud prvního stupně tedy dospěl ke správnému závěru, že privatizace předmětných pozemků Fondem národního majetku netvoří překážku pro vydání předmětných pozemků.
17. Rozhodnutí soudu o vydání nemovitostí (resp. určení vlastnictví k nemovitostem) jehož se žalobci domáhají, má za následek změnu ve vlastnických vztazích, jež podléhá zápisu do katastru nemovitostí (§ 8 odst. písm. a/ zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon, ve znění pozdějších předpisů). Knihovní provedení této změny musí respektovat podmínky určené katastrálním zákonem právě pro zápis, který se týká části pozemku, v katastru evidovaného, jež dosud nebyl oddělena od celku.
18. Zápisy práv se do katastru provádějí na základě písemností v listinné podobě nebo v elektronické podobě (dále jen „listina“). Týká-li se právo, které má být na základě listiny zapsáno do katastru, jen části pozemku evidovaného v katastru, musí být s listinou spojen geometrický plán, který část pozemku vymezuje. Geometrický plán se považuje za součást listiny (§ 7 odst. 1 věta první, odst. 3 katastrálního zákona).
19. Má-li být právo, které je uvedeno v listině, jež je podkladem pro zápis v katastru, zapsáno jen k části nemovitosti, musí být neoddělitelnou součástí listiny geometrický plán. Jako takový musí být s listinou neoddělitelně (nedílně), pevně spojen v jeden celek tak, aby bylo zabráněno rozešití a aby text v listině nemohl být následně pozměňován (vynětím, doplněním, nahrazením jiným apod.).
20. V případě, že je listinou, na základě níž má být zapsáno právo k části pozemku evidovaného v katastru, rozhodnutí soudu, je třeba, aby byla předmětná část pozemku ve výroku popsána podle geometrického plánu, který tuto část vymezuje a aby tento geometrický plán byl ve výroku

specifikován a označen jako součást rozhodnutí. Geometrický plán by měl být rovněž s rozhodnutím fyzicky spojen.

21. Jestliže žalobci požadují vydání částí pozemků (katastru nemovitostí), které jsou tvořeny částí v době odnětí samostatné parcely evidované v pozemkové knize, pak požadavku určitosti žaloby může být vyhověno jen tehdy, bude-li vypracován geometrický plán a na jeho základě žalobci požadované části parcel v žalobě označí konkrétními parcelními čísly.
22. Žaloba, kterou se žalobci domáhají vydání geometrickým plánem neoddělené části pozemku, jež nemá vlastní parcelní číslo, je neurčitá potud, že převzetí žalobního petitu do výroku rozsudku by mělo za následek jeho nevykonatelnost. Takový rozsudek by nemohl být podkladem pro zápis do katastru.
23. Pokud soud prvního stupně postupem podle § 43 o. s. ř. nevyzval žalobce k odstranění vady žaloby (neurčitost předmětu řízení) a do výroku rozsudku pojal neurčitě označené části pozemků pak zatížil řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
24. Není-li dána překážka privatizace předmětných pozemků, je zde otázka existence překážky jejich zastavěnosti. Aby však bylo možné učinit skutkové závěry o tom, zda se na předmětných pozemcích nachází stavby způsobilé naplnit podmínky překážky jejich vydání, je nezbytné nepochybné určení jejich hranic, jako částí zemského povrchu.
25. Z uvedených důvodů odvolací rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadených výrocích zrušil a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení (§ 219 odst. 1 písm. a/, odst. 2, § 221 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).
26. V dalším průběhu řízení soud prvního stupně postupem podle ust. § 43 o. s. ř. povede žalobce k odstranění uvedené vady žaloby a budou-li dány podmínky k jejímu projednání pak posoudí zúčastněnou osobou tvrzené překážky vydání nárokovaných pozemků.
27. Odvolací soud závěrem dodává, že není zajedno se žalobci v názoru, že „pokud se odvolání zúčastněné osoby se zaměřuje pouze na otázku privatizace a zastavěnosti pozemků a nijak nezpochybnuje přisouzený podíl 35/36 na uvedených pozemcích či v restituci přiznaný podíl 35/36 náhrady za pozemek, pak otázka vlastnických podílů komplementářů ani aplikace ustanovení § 21 zákona o půdě již nejsou předmětem tohoto odvolacího řízení“. Pokud je odvoláním zúčastněné osoby napadeno vydání pozemků žalobcům (resp. určení vlastnictví žalobců k pozemkům), pak je součástí odvolacího přezkumu i případná otázka velikosti podílů žalobců vycházejících z podílů jejich právních předchůdců v komanditní společnosti XXXXX

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Brno 31. ledna 2024

JUDr. Jan Zavřel v. r.
předseda senátu